

Gerard van Gemert
De nieuwe club

8

Hoofdstuk 1. Afscheid

‘Omdat Kief er vandaag voor het laatst is, doen we de hele training een partijtje,’ zei Steven. De jongens van de F2 van FC Worssel begonnen te juichen. Steven was een strenge trainer en vaak moesten ze moeilijke oefeningen doen. ‘Daar worden jullie alleen maar beter van,’ zei hij dan. En alleen als ze heel goed hun best hadden gedaan, speelden ze aan het einde van de training een partijtje.

Daryon, de aanvoerder van de F2, liep naar Daan toe en sloeg hem op zijn schouders. ‘Bedankt, Kief. Dankzij jou doen we de hele training een partijtje.’ Daan glimlachte, maar eigenlijk was hij niet blij. Hij was er vandaag voor het laatst bij omdat hij met zijn vader, moeder en zus ging verhuizen naar Almen aan den IJssel. Vandaag hadden zijn vader en moeder alle spullen naar het nieuwe huis gebracht.

Een grote vrachtwagen en twee sterke mannen van een verhuisbedrijf hadden daarbij geholpen. Daan moest een dag bij oma blijven en daar vannacht ook slapen. Morgenochtend zou papa hem komen halen en zou hij meteen naar zijn nieuwe school gaan. Daan vond er niets aan.

‘Jij mag samen met Daryon de ploegen kiezen, Kief,’ zei Steven. ‘Jij eerst.’

Daan koos Simon, daarna Olivier en tot slot Rafael. Er waren acht jongens, dus ze deden vier tegen vier. Daan speelde erg goed en scoorde veel.

Hij was een van de besten van de F2 en kon erg hard schieten en scoorde daardoor veel. Hierom, en omdat Daans achternaam Kiefsma was, noemden zijn teamgenoten hem Kief de goaltjesdief. Als hij op doel schoot, dan deed hun keeper vaak zijn handen voor zijn gezicht om zich te beschermen. Daan had nu de bal en speelde deze naar Olivier. Die ging een tegenstander voorbij en probeerde de bal weer terug te spelen naar Daan. Dat lukte niet helemaal, want een tegenstander blokkeerde de bal. Hierdoor ging de bal door de lucht, maar hij kwam toch bij Daan terecht. Hij stond nog best ver van het doel af, maar de bal kwam met een mooie boog op hem af. Daan besloot toch op doel te schieten. Hij raakte de bal vol op zijn wreef en als een streep ging hij richting het doel. Eerst leek het of de bal naast zou gaan, maar er zat effect aan en daardoor draaide hij naar binnen.

Via de binnenkant van de paal ketste de bal het doel in.

‘Schitterend doelpunt, Kief,’ zei Steven.

‘We zullen de goaltjesdief straks missen, jongens.’

Daan zou hen ook gaan missen. Hij hoopte dat hij straks in Almen aan den IJssel ook in een leuk team zou komen.

Na de training, toen Daan door oma werd opgehaald, nam hij afscheid van zijn teamgenoten.
'Kom je nog wel een keer kijken, Kief?' vroeg Daryon.
'Tuurlijk,' antwoordde Daan. 'Als ik een keer bij oma logeer. Toch, oma?'
'Logeren mag altijd,' zei oma.
'En dan komen we zeker kijken.'

Samen met oma pakte Daan thuis zijn spullen voor de volgende dag in. Papa zou hem vroeg komen ophalen, dus het was handig als hij voor het slapen alle spullen klaar had staan.
Oma zou 's avonds nog zijn trainingsspullen wassen.
'Dan hoeft mama dat niet meer te doen,' zei ze.
Daan had nieuwe voetbalkleren gekregen voor in Almen aan den IJssel. Hij ging bij vv Almia spelen en die hadden weer andere shirts en broeken dan FC Worssel.

Oma was welterusten komen zeggen, maar Daan kon niet slapen. Hij was veel te zenuwachtig voor morgen. Een nieuwe klas en 's avonds moest hij meteen al trainen bij zijn nieuwe club. Bij fc Worssel trainde hij op dinsdag en bij vv Almia op woensdag. Dat was wel weer leuk, want nu trainde hij deze week twee keer. Ik lijk wel een profvoetballer, dacht Daan. Dat zou mooi zijn, als ik later profvoetballer zou kunnen worden. Hij dacht daar verder over na en al snel viel hij in slaap.

Hoofdstuk 2. Nieuwe klas

De juf sloeg haar arm om Daan heen en ging voor de klas staan. ‘Dit is Daan,’ zei ze. ‘Hij komt bij ons in de klas.’ Ze liet Daan los en schreef zijn naam met grote letters op het bord. daan, stond er.

‘Dat rijmt op kraan,’ riep Remy, die achter in de klas zat.

De juf glimlachte, maar zei niets.

‘Wat een domme naam,’ zei Remy weer. Daan bloosde. Hij stond voor het eerst in zijn nieuwe klas en schaamde zich omdat hij werd geplaagd.

‘Ophouden, Remy,’ zei de juf streng.

‘Ik vind het toevallig wel een mooie naam.’

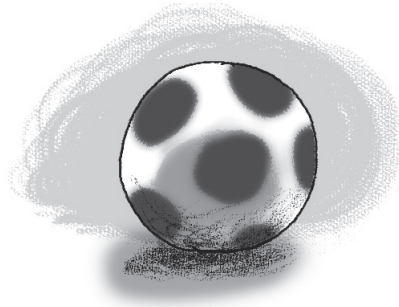
‘Oeh, Daan is nu al het lievelingetje van de juf,’ ging Remy verder.

De juf was het zat. ‘Ga de klas maar uit, Remy,’ zei de juf. ‘Denk maar even na over wat je zojuist allemaal gezegd hebt.’

Remy stond op en liep naar de gang. Daar stond een bankje waar de kinderen op moesten zitten die de klas uit gestuurd werden. Daar konden ze nadenken over wat ze verkeerd gedaan hadden. Vijf minuten later werden ze dan door de juf weer de klas in geroepen.

‘Ga maar naast Susan zitten, Daan,’ zei de juf nadat Remy de deur achter zich dichtgedaan had. Ze wees naar een meisje dat op de tweede rij zat. Haar arm zat in het verband.

Naast haar was nog een plaats vrij.
Daan liep naar haar toe en ging zitten.
Hij keek het meisje even aan en ze glimlachte
naar hem. Daan glimlachte ook naar haar
en keek meteen weer voor zich.
De juf begon met de les.
Ze moesten eerst rekenen en daarna vertelde ze
een verhaal over geschiedenis.
Daan vond dat de juf mooi kon vertellen.

Tijdens de ochtendpauze liep Daan helemaal alleen
over het schoolplein. Een paar jongens waren
aan het voetballen. Bij een bankje waren meisjes
aan het touwtjespringen en weer ergens anders
waren ze aan het knikkeren. Daan slenterde over
het schoolplein en voelde zich erg alleen.
Niemand kwam naar hem toe om wat tegen hem
te zeggen of om te vragen of hij mee wilde spelen.
Hij zuchtte eens en liep naar de jongens toe die aan
het voetballen waren.
‘Meedoen?’ vroeg hij toen hij bij de jongens
was aangekomen.
Een van de jongens was Remy. Hij keek naar Daan
en schudde zijn hoofd. ‘Dan wordt het
vier tegen drie en dat is niet eerlijk,’ zei hij.

Daan begreep het.

Hij ging op de grond zitten en keek hoe zijn nieuwe klasgenoten voetbalden.

Jammer dat hij niet mee mocht doen.

‘Waarom doe je niet mee?’ hoorde Daan ineens naast zich. Toen hij opzij keek, zag hij dat Susan naast hem stond.

‘Dan wordt het vier tegen drie,’ zei Daan, ‘en dat is niet eerlijk.’ Hij zag dat Susan weer naar hem lachte, net als in de klas vanochtend.

‘Wat is er met je arm?’

Nu lachte Susan niet meer. ‘Ik ben vorige week met gym gevallen,’ zei ze. ‘En nu kan ik niet meespelen met touwtjespringen.’

Het klonk erg zielig.

Daan kreeg medelijden met haar.

Hij vond haar best aardig en ze zag er ook wel leuk uit.

De bel ging en de pauze was over. Daan stond op en samen met Susan liep hij naar binnen.

Daan hoopte dat hij de volgende keer wel mee mocht doen met voetballen.

Hoofdstuk 3. Trainen

Daan was samen met zijn vader, moeder en zusje verhuisd omdat zijn vader nieuw werk had.

Daan baalde dat hij al zijn oude vriendjes van school en van voetballen kwijt was.

Hier kende hij niemand.

Na school had Daan thuis verteld over wat er in de pauze was gebeurd en dat hij niet mee mocht doen met voetballen.

‘Over een tijdje heb je vast weer allemaal nieuwe vriendjes,’ had mama gezegd.

‘Dat duurt gewoon eventjes.’

Maar Daan geloofde daar niets van.

Gelukkig moest hij nu voor het eerst trainen bij zijn nieuwe club. Daar had Daan wel zin in, maar hij vond het ook wel een beetje eng.

Dan kwam hij ook bij allemaal jongens en misschien ook meisjes die hij nooit eerder gezien had. En zij speelden waarschijnlijk al heel lang bij elkaar.

Samen met mama liep Daan de kantine van vv Almia in. Er kwam meteen een man op hen aflopen. ‘Jij bent vast Daan,’ zei de man.

Daan zei niets, maar keek naar mama. Ze legde haar hand op zijn schouder. Dat gaf hem wel een veilig gevoel. ‘Klopt,’ zei mama.

Ze gaf de man een hand en zei haar naam.

‘En dit is inderdaad Daan,’ zei ze daarna.

De man stak zijn hand uit.

‘Dag Daan,’ zei hij glimlachend.